

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682830384/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

bygninger rundtom i det skarpe Maaneskin. Vægteren gik med en stor Skralde, som han snurrede med, sang derpaa sit Vers og snurrede igjen. »Velkommen, Jomfrue!» sagde han midt under Sangen, og hun nikkede og nævnte hans Navn, idet hun traadte op af den høie Steentræppe; her boede hun. Jeg saae hende neie til Afsked og forsvinde bag Døren.

Da siden efter Postillionen blæste, og vi skulde ind i Vognen igjen, saae jeg Lys paa hendes Værelse; en Skygge gik over Gardinet, det var hende, der saae efter os ved Vinduet. Nu var den Reise forbi for hende, som hun maaskee i flere Aar havde glædet sig til, muligt staaer den som et af de lyseste Punkter i hendes eensformige Liv, og hun vil sidenefter, mange Gange nyde den i Erindringen. Der ligger virkeligt noget Rørende i saadan en gammel Piges stille Klosterliv; hvem veed hvilken Orm der gnaver dette Hjerter; der ere Føleiser og Tanker, vi ofte ikke kunne betrore vore kjæreste Venner. Imorgen skulde hun maaskee begynde med Skolen igjen, høre Børnene i *les verbes régulières*. — »*Aimer, aimer, aimé*» — hvor der dog kan ligge mange Erindringer i saadant et regelmæssigt Verbum.

Vi rullede ud af Lyneborg, uden at have seet nogen af dens Mærkværdigheder; ikke engang Skinken af det berømte Sviin, der for 800 Aar siden opdagede Saltkilderne.

Saltværket og Kalkbrudene saae vi dog i Flugten udenfor Byen, men det var rigtignok paa samme Maade, som Bürgers *Leonore*, der saae Byer og Marke flyve forbi i Maaneskinnet.

Vi vare atter sex i Vognen; den ledige Plads var optaget af en ung Kjøbmand, der skulde til *Dresden*; saaledes dannede vi endnu en Hjertesex, idet vi atter befandt os paa Heden.

Vognens eensformige Skuren i Sandet, Vindstødene i Grenene og Postillionens Musik-Strykker smeltede imidlertid sammen til en søvnbringende Vuggesang, den ene af Passagererne nikkede med Hovedet efter den anden, selv vore Blomsterbouqvetter, der vare stukne ind i Vognjernerne efterlignede den samme Bevægelse, hver Gang Vognen gav et Stød. Jeg lukkede Øinene og aabnede dem igjen, idet jeg halv blundede og vistnok drømte. Mit Øie faldt især paa een af de store Nelliker i den Bouquet jeg havde faaet mig i Vierlandene; alle Blomsterne duftede stærkt, men jeg syntes at den i Duft, som i Farve, overgik alle de andre; og hvad der var det meest curiose, midt i Blomsten sad et lille, luftigt Væsen, ikke større end et af dens